

Живомир Ранковић

Аїокалийїичне враголије механичких буба на навијање

*Параноична їерцейїија слика їрошлїх и садашњїх їроїадања
їзазванїх свїм и свачїм а їре свега їлїуошћу и їлибом у коїу
досїоїансїївено, са осмехом и немим јауком, їонемо*

Релаксираїућа, аперитив, песмица за
почетак

**КОНТРОВЕРЗНИ БИЗНИСМЕНИ,
РЕПЕРИ ПОЛИТИЧАРИ**

арогантне незналице
цице мице – улицице
чанколисци – наметљивци
преподобни превртљивци
лажљиви – крадљиви –
поткупљиви
увлакачи – потказивачи
прелетачи – подметачи
полтрони – пиони
цинкароши – дрпароши
интриганти – денуцијанти
буздовани – преваранти
доушници – послушници
сплеткароши – подмитљивци
муваре – јајаре
тастери – трачери
друкери – шлаїфери
вође аматери – плаћени
волонтери
рекла казала – узимала давала

**“И Титов глас се просу као дажд,
На измучену чељад, увијек жедну
Његових ријечи: Напријед!”**

В. Назор

Почело је тако што су на зидовима,
тарабама, трафостаницама, контејне-
рима, освануле слике насмешених
пророка, чудака и лудака, месија, ви-
довњака, мађионичара...

Сви су нудили савршене рецепте
нових државица са мање или више кр-
ви, са морем или без мора, са острви-
ма, без острва.

Онда су ноћни портири, лакеји,
лифт бојови, мајстори, кокошари, до-
ушници, цинкароши, јајаре, преваран-
ти и остали полусвет, обукли унифор-
ме разних боја и значења а германи,
турци, каубоји и остали задовољно су
трљали руке јер је балканска фабрика
смрти опет започела са радом.

Биле су деведесете, нисмо ни слу-
тили да улазимо у црни лавиринт смр-

ти и беде из кога дуго или никада више нећемо изаћи.

Апокалиптичне враголије буба штеточина, плеханих страшила и гусара, као сваки експеримент, почеле су без велике најаве или ми нисмо на прави начин протумачили видљиве знаке зла крај пута којим смо пошли, зла које је разјапило своје чељусти над нама.

Шарлатани свих врста, еквилибристи и трафиканти, повели су нас уз „уску стазу планинску“ поред понора и врлети, да градимо нову историју, нас, потомке Обилића и Мишића, витезова и гецована. Климале су „на челу колоне“ Домановићеве Вође а за њима ми, верни следбеници сваке пропасти, ми, безглави митски пас звани „народ“ који увек и пред свима блентаво врти репом увек жељан да оглође још једну кост.

Маљ у рукама наше браће био је спреман, врбе озеленеле, весело подврискивање аустријских коњушара најављивало је кржаве свадбе и божиће, а босански лонац се лагано загревао.

Швабе су већ виделе Јадран на својим разгледницама, Турци оштрили ја-тагане за каурске главе а наш башибозлук растрчао се по свету завлачећи се под реп свакоме ко би извадио шаку долара.

На мирис долазеће крви шириле су се ноздрве ђавољег окота оних који вековима праве кржаве пирове на туђим праговима, који су уништили и истребили старе цивилизације и угурале своје штрокаве задњице у њихове златне столице.

Крвни следбеници свих суманутих психопата који су побили милионе и

опљачкали, отели, све што су вредни и мудри народи створили и стекли. Само што сада нису сели у своје бродове и аероплане, зајахали своје дорате и кулаше већ су засели пред компјутере и забалусано, радосно попут деце, започели игрице у којима смо, уместо анимираних ликова на које падају бомбе и остала смртоносна средства, били ми.

Политика „куме изгоре ти кеса“ радила је као драгстор. Такозвани „борци за бољу Србију“, „Србију са људским ликом“ у џаковима су доносили паре из дијаспоре и од страних политичара и гурали те паре у своје џепове, на своје рачуне и рачуне својих свастика и кућних помоћница. Страни државници и трећеразредни политичари, који су били задужени за „балканску боранију“, здушно су гурали новокомпоноване јаничаре у пропаст а и нас са њима.

Оживеше поново читанке и лектира, оживеше усташе и балије, кекеци и зевзеци и све што Србина мрзи изгмиза из својих смрдљивих рупа и јазбина забалусано и жељно крви.

За ноћ освануше поново нови каплари, сатници, бојовници и војводе.

Решише да обичан свет, по кратком поступку, од времешних, трбушастих канцеларијских пацова претворе у љуте гује, терминаторе, псе рата.

Свако своје утрпа у руке, пушку, бајонет, шлем и бомбе и док трепнеш ево нас у туђим њивама и кукурузима, пијаних и распеваних, несвесних ни где смо пошли ни шта ће бити.

Заорише се песме и завијорише барјаци, и наши и њихови, и крете Србин на Србина, брат на брата. Заигра мечка и на њиховом и на нашем прагу.

Уз песму пригрлисмо апокалиптичну будућност, са малиганском еуфоријом, тинејџерски прпошни полете-смо у загрљај сопственој пропасти као на груди лепој комшиници.

(После двадесет година)

ВРЕМЕНСКА ПРОГНОЗА

Све се распада. Систематски, свакодневно, и дању и ноћу, без обзира на временске или неке друге прилике, распада се у свим правцима. Лете делови окол, окрњени, искрзани, запрљани, зарђали. Носе их ветрови, олује, топе се на трговима под врелином подивљалих сунчевих зрака. Годинама тако, дуго паковани и састављани и шрафљени и крпљени, наши градови као картонске куле, као хартијани змајеви, као синтетичке торте, тону у безнађе. Одбачени делови зграда, улица, пластичне флаше, непотребни и одбачени људи, леже на прљавим тротоарима, лелујају изнад крошњи каљавих дрвореда, вире из рупа на коловозу.

Распадају се градови. Математички прецизно радним данима и прилично анархично викендима. Отпада сјај и позлата са лажних људи и фасада, отпадају делови лажног града као трули ауспуси са лешина мртвих, зомби – аутомобила и светлуцају и смрдучкају на трговима попут инсталација великих светских „инсталатора“. Цео град – велики перформанс.

И људи су се променили, споља наравно, изнутра и даље куцколе њихова уплашена мала срца, њихови трули цревни системи, „растилибуђизовани“ органи, карценогене мисли, све је исто. Само су споља постали другачији, хумористично другачији. Мишеви се праве да су Страшни Лавови. Тако ходају и гледају. Напухали су своје малене вратиће и репиће до прскања, попуцали им капилари у ситним мишићим очицама. Ходају окол и реже као лавови. Мачке умиру од смеха. Стари добри мачори, ловци без премца, повремено их лупе шапом по глави, те минијатурне лавиће. Глисте вијугају окол као Црне Гује, Гуштери се праве да су Змајеви, Све што је до јуче гмизало сада се поасило, закрилатило, надуло, па иде окол и покушава да завлада распаднутом лешином бившег града.

Распада се и мој родни град. Не видим више другу страну улице. Између се отворила огромна пукотина из које куља густе црни дим. Сви су уплашени. Можда је крај света, апокалипса, судњи дан. Све сакато, неписмено, изгмизало на светло дана, светла камера. Добиле те сподобе крила па лете окол као врани гавранови. Надгледају, узбуњују и пријављују. Шепуре се фукаре као лешинари изнад костура

бившег града, отимају, кидају, немупшто реже и гурају у стомаке и цепове све што шушка и светлуца. Дошло „оно“ време, Андрићево, кад паметан свет заћуги а фукаре проговоре.

Град нам се распада али није усамљен. Распадају се и други градови широм света, распадају региони, континенти. Распада се планета. Ноћу, када завлада тишина чује се како шкрипи и подрхтава, и тешко уздише, расклимана, отрована, распукута, подгрејана планета.

А ујутру, директно са „Јавног, да простите, сервиса“, стиже нам нови дан. Дугоноге плавуше и лепотице вуцају своје кратке сукње према сјајним округлим коленцима. Спрчиле сукњициће испод којих враголасто провирују гаћице (машала) беле се зубићи, блистају окице, расплинули се имплантанти преко лица и груди, само што не пукну, па – „вози Мишко“.

Камермани на брзину гутају своје бајате сендвиче а уредници у својим канцеларијама јуре око стола почетнице које још увек нису сигурне да ли треба да кажу да ће данас бити „местимично облачно“ или „са повременим плусковима“. Њихова шиљате гузе вероватно ће постати плен средовечног трбушана у трећем кругу око фотеље али то је мање важно од чињенице да нису сигурне да ли левом руком показују према Америци(ци) или према Италији одакле треба да стигне врели талас. Док уредник баллави на њиховом врату оне понављају: „Врели талас је кренуо према Балканском полуострву...“. „Идемо Сањааа! Прогнозааа!“ – позивају из режије.

Руменко остаје у својој прашњавој канцеларији а будућа звезда ријалитија коракком липицанера на штиклама висине молерских мердевина ступа на велику сцену Јавног Сервиса. Све је спремно и напумпано и уста и груди и... широким замахом леве руке и лажним наклоном десног рамена та силиконска газела креће на пут кроз вреле таласе, озонске омотаче, градоносне облаке, отопљене глечере.

Пензионери испошћени инфарктима крајичком кошуље бришу наочаре „за даљину“ и са дубоким уздахом, отворених уста прате узбудљиву најаву новог дана који ће бити местимичан и променљив.

Као и сам живот.

ХАНИБАЛ

(кратко, мотивационо обраћање
Ханибала лидера перачима слонова
пре похода на периферне делове
Европске уније)

Народе много, али много сам љут. Знате шта нас све чека, какве Сциле и Харибде, разумеш ти мене, а ви узели па се понашате. Сада, када отварамо најважније поглавље. Ко да живимо на цветној ливади. Још смо пред вратима бољег сутра а ви се већ опустили. Свакодневно се чују ружне речи, псовке и увреде. Па да ли сте ви народе, и остали грађани, нормални питам ја вас. Знате ли колико су нам слонови осетљиви а ви тако. Треба да омршају, постану депресивни? Како ћемо Европи после пред, разумеш ти мене, очи. Јел оћете кад им банемо пред врата да се искидају од смеја. То оћете.! ТО? Могу и ја тако народе, то је најлакше ево:

Коњи једни!
 Магарчине!
 Будале!
 Кретени!
 Буздовани!
 Стоко без репа!
 Свиње штрокаве!
 Зврдови!
 Сомови сомовски!
 Никоговићи!
 Ленчуге!
 Криминалци неписмени!
 Полумозгаши!
 Бандо бандитска!
 Неваспитани зунзари!
 Бумбари празноглави!
 Штроке штрокаве!

Па рецити јел то лепо? А? Слободно реците. Ми смо се за то изборили, да можете демократски своје мишљење, народно мишљење што би се рекло, да изнесете.

Јесмо ли сто пута, хиљаду пута, милион хиљада пута, милион милиона хиљада пута, рекли, написали, поновили, да не говоримо и не пишемо ружне речи?!

Да не вређамо друге, не будемо агресивни, гласни, наметљиви.

А шта ви радите кретенчине!? Шта!?

И даље читате таблоиде, политичке памфлете, препричавате оговарате све око себе. Јел тако идиоти!?

Тако је него шта!

Па што смо онда говорили да нећемо?

Ако још некога чујем свиње једне, видим у средствима јавног информисања, или било где, да користи непристојне изразе којима вређа друге, па

макар и све било тако како каже, ако бандо једна само зуцнете негде нешто ружно знајте, више нема праштања.

Лично ћу да га удаљим из странке, тј. народа. Уместо поносно да ускликнемо: Европо еве нас, ви тако. Ружне речи.

Ли – чно! Лично ћу кажњавам од сад таке.

Ако ја будем тај који погрешно слободно реците. Нико није недодирљив.

Има ли примедби – нема.

Ми смо бре поштен свет и нема шта да се кријемо.

Има да, ако буде морало, за боље сутра и народ, све да учинимо. Ми смо народ – народ је ми.

Јел јесте – јесте. Јел тако – тако је.

Има ли добронамерне критике – нема. Добро.

А сад марш сви на задатке!

И слонове да ми чувате ко зеницу ока свога. Перачи, ви посебно. Црева и воду у руке, четке, шампоне... оћу слонићи да ми се сам цакле, ки огледалчићи.

Фино, лепо, осетљиво. Будућност је пред нама. Ево, можемо да је додирнемо. Имајте то у виду. Дуги путеви стазе и богазе су пред нама али боље сутра је очигледно и видљиво из минута у минут из секунде у секунду. Јел тако – тако је. Ај сад полако на послиће, задациће, лево десно па у мету. Живели!

НАРОД

Право збораше Вођо. Ударила нас слобода и демократија у главу па не знамо ни ко смо ни што смо, ни што чинимо..

Свако, Праведни, чува своју јазбину, свој брлог. Цица-Мица Сигурица. Ушанчили се па не мрдају.

Е богуми време је да се повуче црта. Танка линија између нас и њих. Оних што хоће ово а неће оно и оних што неће ово а хоће оно. Да се пребројимо. Ми што радимо по вас дан и ови што само држе говоре и сликају се за ТВ. Када и ако прође ово сви ћемо опет на гомилу, на исто појило, али док једни броје ситне паре други броје коктеле и ћевапе.

Како ћемо? Не знамо. А јел оћемо? Ооћемо. Нас десет њих сто. Ми стигнемо до сто они до хиљаду, али нека. Само да почне да гори после га нико не угаси.

Ако се не боримо све ће да стане. Скинуће месец са неба и однети га у своју јазбину. Неће бити плиме и осеке, неће бити ноћи и дана. Неће бити промена. Ничега неће бити. Ако је и патетично из срца је речено.

Само ће се чути лавез Касабе, лавез из брлога, режање из јазбина.

Испрљаће бело, погазиће зелено... изжврљати окречено. Нису они опасни, само су покварени и глупи.

Победићемо Једини. Победити јашта. Ко изда дабогда га однео ваздуплов.

Ових дана, гледајући поучне информативне емисије на телевизијама, одједанпут сам схватио:

БИЋЕ БОЉЕ!

Рачун за струју ми је огроман, сви телефони су ми искључени, ауто се

покварио, мајстори се одомаћили у кући...

Не бринем, биће боље, биће све у реду, све дође на своје место.

На послу сам добио неког политички подобног за директора. Прати ме, прогања, гони, режи, срећом сувише је глуп да би ме ујео.

Не бринем, биће боље.

Најезда цинкароша, полтрона, увлакача, лоших, безначајних људи, оних истих али сада другачијих, демократски разуларених, оплемењених демократским поривима изнутра, из себе самих...

Не бринем, биће све уреду.

Будале увек дођу на своје место. Саме. Само их пусти да се истичу јер тако ће брже и више и лепше доћи до изражаја њихова глупост.

Здравље ми је климаво, грип, запаљење плућа, синуси... Већ помишљам да сам им се нешто лично замерио.

Стиже позив од судије за прекршаје јер пре пола године нисам неког негде на нечему видео, пропустио, нема везе. Сијалица на улици је прегорела баш испред моје куће, моје капије.

Не бринем. Наравно, биће боље, биће све у реду.

Они који ми дугују заборављају а моји рачуни су све већи, расту, гомилају се, добијају научно фантастичне димнезије.

Мој тим губи утакмице, телевизор не хвата само оне програме на којима сам почео да пратим неку серију или је ту најлошија слика. Ту је дигитална. Вратићу, погледаћу, опуштено, насмешено...

Биће боље.

Нестало је струје управо у тренутку када почиње утакмица коју чекам цео дан, кварцна пећ лагано се гаси, хладни ветар кидише на прозоре, ноћ се спушта на град вртоглавом брзином.

Само кул тебрице. Без фрке. Биће боље, биће све уреду.

Рибица у акваријуму је угинула, пса ми је ударио аутомобил, баба је на самрти а неки рођаци ме позивају на свадбу док пребирам последње паре по новчанику и преосталу ситу из пиксли.

Искидаћу се од смеха. Све је под контролом. Колико сутра живот ће нам бити Калифорнија.

На плафону се све више истиче лепа, весела, уметнички обликована шара, добар знак да је комшиница изнад мене опет отишла код мајке а заборавила да затвори славину изнад судопере.

Ма да пукнеш од смеха. Ситница.

Неко је опет паркирао испред моје гараже.

Нема везе, паркираћу и ја испред туђе.

Нема везе ако ме ујутру сачекају избушене гуме, нема везе, не секирам се, тиме се ништа не решава.

Напротив. Живот је леп. Весео. Као на Пинку.

Ево, већ је почело боље сутра.

Додуше за Њих. Као што је ред. Прво Они. Па најзаслужнији су.

Гледам боже како су срећни, весели. Час отварају ово, час оно. Милина. Кажу, на ТВ, колико сутра тако ће и нама да буде. Мед и млеко.

Треба и сада да смо срећни. Наљутиће се ако не делимо њихову радост и срећу, ми, њихов народ, који је баш то и хтео, баш тако се изјаснио да њима буде боље.

Осећа се бољитак. Невидљив али, ипак..

Осврнем се око себе. Мој друг из школе, и то онај са којим су ме читав живот родитељи поредили, постао је директор!

Па зар то није лепо, за радовање.

Мој први комшија купио је нов аутомобил. Прекрасно!

Прави разлог за искрену срећу.

Колега из канцеларије са породицом путује у иностранство, шеф је купио ново одело а директор има нову љубавницу, једну дивну особу.

Па знао сам, почело је.

Већ је то боље све ближе. Надохват руке.

Трпен спасен. За срећу је потребно мало. Топли зраци наде са малих екрана, са Пинка, Јавог сервиса и других канала греју моју измучену душу, снаже.

Не бринем јер Он је тако рекао.
Биће боље!

Све је под контролом. ТВ контролом.

Нешто мислим, када се поново родим, нећу живети овде већ на другој планети. Пинк планети. Тамо живе дугоноге плавуше и певачице.

(завршна)

ШТА СЕ ОНОМАД „ЈАВИЛО“
БАБА МАЛИНИ ИЗ ДОЊЕ
КОЊУШЕ?

Пре неки дан горе поменута Баба Малина седела крај „смедеревца“ и гуркала неко грање у ватру. Укућани шврљкали око ње, како који, кад неписмена Баба, неким измењеним, дубоким и рапавим гласом проговори:

*Чујте ме децооо, неће да постоји
нишћа више
само мириси – флуиди смртоносни
маса
чудесни мостови између усамљених
свејова
прадови и сумња
мноштво звезда и океана
утољена койлад обешчашћених
девица ће да њлове муњним рекама
над прошним градовима зараслим у
праву
играће сенке заборављених свејова и
цивилизација.*

То рече па онако, ко сваки дан, крезубо и крештаво, ко да се врати из неке далеке будућности, рече својим,

скамењеним од запрепаштености, укућанима:

Заборави бре да ви рекнем долазио Ђока поштар донео неке артије, каже да се то заокружи и однесе код Велибора у месну концоларију треба да се сви упишу, опет се бира влас.

Шта ти би Нано – промуца откамењени праунук Рака.

За које бре шта ми би – искрљешти се баба на њега.

Па ово малопре, неке претсказаније.

А то – насмеја се Баба – зајебавам ве. Дошло ми нешто па само из мене проговори. Јебем ли га шта је.

Па јеси видела Малина нешто? То није твој глас а ни речи. Има ли нешто у ту будућнос? – прошукета и згранута Љубинка, дежурна комшиница из ћошка.

Ружо, сипајдер нам свима по једну ракијицу нека ми језа иза уши – каже Малина. А то што питаш. Јок. Нема ништа тамонаке.

Како бре Нано ништа? Ти му свашта наприча?

Ништа кад ти велим. Ето тако. Уф Ружо, алал ти вера, мало си је пресула ал је прави гром. Види како се жути ки дукат. Ожеднела Баба. Нема синко ништа тамо, у ту будућнос. Само онако, ки кад нестане слика на телевизор. Шушти и неки мравићи.

Ај, живели!